

Jus Canonicum Practice Explicatum, Seu Decisiones Casuum

Ad Singulos Decretalium Gregorii Papæ IX. Titulos, & ad consuetum
Referendi modum accommodatæ. Opus Novum

Complectens alteram Decretalium medietatem, videlicet nonaginta duos
Titulos, à Titulo XX. libri III. de Feudis usque ad finem

Pichler, Vitus

Ingolstadii, 1734

Decisio CLXXI. De Sacerdote, qui post latam Romæ in se & Collegas suos
Excommunicationem publicè celebravit Missas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62204](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62204)

Christus docuit. Et qua fronte dicit Berlichius Sanctorum imagines &c. esse simulacra in scandalum populi à Pontificibus contra Dei præceptum *Exodi* 24. excogitata? Non enim ignorat vir eruditus, à Catholicis non coli Sanctorum imagines, sicut ab Ethnicis simulacra gentium, quandam in eis Divinitatem agnoscantibus, sed coli propter Sanctos cultu non latriæ, & merè respectivo, quos nobis representant imagines; ubi hoc Deus prohibuit? *Exodi* 20. v. 3. & 4. reponit. At ibi Deus so-

lùm prohibuit Judæis, in Idololatriam pronis, ne habeant Deos alienos, & sculptile vel aliam similitudinem sibi efformarent, ut adorarent veluti Deos more gentium, vel in iis aliquem falsum DEUM colerent. Quid hoc ad rem, & ad imagines Sanctorum, prout colendas esse docent Catholici? Ad 4. Patet responsio ex nostro argumento 4. & 5. ubi etiam reprehendimus Magistratus in puniendis blasphemis segnes & nimium lenes.

TITULUS XXVII.

De Clerico Excommunicato, Deposito, vel Interdicto, Ministrante.

DECISIO CLXXI.

De Sacerdote, qui post latam Romæ in se & collegas suos excommunicationem, satisque intimatam, publicè & nimis audacter celebravit Missas.

SPECIES FACTI.

Duturna lis agebatur Romæ super beneficio quodam curato inter duos competitores, quorum quilibet habebat suos adhærentes, & tandem unus causam evicit, cuitamen

multas in capienda possessione tricas faciebant adhærentes alteri Parti, & cum diu, licet moniti, acquiescere nollent, Curia Romana fulmen excommunicationis, in adversantes misit.

misti & promulgari iussit. Hoc non obstante (putans utique, hoc Breve Apostolicum velut ob- vel subreptitiè emanatum esse, atque ideo non stringere; quis enim de viro aliàs insigniter docto & peregregio credat, quòd ex perversitate & mera contu-

macia id ausus fuisset?) unus illorum publicè, & ut exterius apparebat, sine formidine ac scrupulo Missas celebrabat. Quare ab aliis mora, tacito quidem murmure tantum, fuit hæc

QUÆSTIO.

An iste Sacerdos celebrando Missas non incurrerit Irregularitatem, & alias pœnas?

NON incurrisse defenderet P. Diodorus de la Fuente Hurtado S. J. vir acutissimi ingeni & omni genæ eruditionis, ex hoc fundamento; quia nulla irregularitas incurritur nisi in casibus à Jure expressis c. 18. de sent. excomm. in 6. Atqui in Jure non reperitur expressa irregularitas in celebrantem, qui censurâ excommunicationis irretitus est; si enim in Jure existeret statuta irregularitas, tunc existeret vel in *can. si quis Episcopus 6. vel in can. si quis Episcopus 7. caus. 11. q. 3. vel in c. 1. 2. 6. 9. & fin. h. t.* ex his enim Juribus cum Suar. probant auctores irregularitatem statutam: sed in his Juribus non est statuta & expressa irregularitas; non in *can. 6. cit.* quia ibi non agitur de excommunicato, sed de deposito Episcopo vel presbytero, ut probat Gonzal. *ad c. 1. h. t. n. 3.* non in *can. 7. seq.* quia, si inspicatur fons, ex quo desumptus est, apprehenditur, per errorem à

Martino Bracharensi vocem *excommunicatus* esse positum pro voce *depositus*. Gonzal. *ad c. 4. h. t. n. 2.* non in *c. 1. & 2. cit.* quia in iis rursus agitur de Clerico deposito, non in *c. 6. cit.* quia illi solùm jubetur Clericus in excommunicatione ministrans spohari beneficiis obtentis, non in *d. c. 9.* quia ibi est sermo de Clerico suspenso celebrante, denique non in *c. fin. cit.* quia ibi solùm negatur, notam irregularitatis incurri ab eo, qui in excommunicatione minori celebrat, nihil autem dicitur de excommunicato excommunicatione majori.

Alterum fundamentum sursum indè, quia ad incurrendam irregularitatis pœnam, utpote gravem, requiritur delictum grave, scilicet in hoc casu contemptus potestatis Ecclesiasticæ clavium per celebrationem in excommunicatione, & violationem censuræ ex superbia & ausu temerario factam. *can. 6. cit. c. 2. 3. 4. h. t.*

h. t. Gonzal. ad c. 9. eod. n. 15. Sed noster Sacerdos non ex superbia & ausu temerario violavit censuram Ecclesiasticam celebrando, nec graviter deliquisse videtur & contempnissse potestatem clavium Ecclesiæ, quia vel ignoravit, censuram verè esse latam, & non ob-vel subreptitiè, vel saltem de eo dubitavit: ignorantia enim excusat ab incursione pœnarum, maximè censurarum & irregularitatis. *l. 40. ff. de pœn. c. 2. de consuet. in 6. c. 9. h. t. X.* Pariter ad dubium, an quis verè sit excommunicatus excusat celebrantem ab irregularitate; quia pro casu dubio non est statuta irregularitas.

Tertium fundamentum peti potest ex eo, quia iste sacerdos celebrans in excommunicatione (licet transmittatur ipsi probè cognita) non fuit nominatim excommunicatus, adeoque fuit toleratus: sed excommunicati tolerati celebrantes non fiunt irregulares; cum liceat cum his communicare.

Interim tamen ego cum communi omnium, nisi fallor (excepto solo P. Hurtado) censeo, hunc sacerdotem pro foro externo saltem incurrisse irregularitatem, & alias pœnas in ministrantem censuratum latas; de internis enim judicare nec possum nec velim, minus eum condemnare tanquam gravis peccati reum, cum scire nequeam, utrum non revera judicaverit in conscientia sua, hanc excom-

municationem invalidè esse latam, cujus rei forsitan habuerit indicia, de quibus mihi nil constat. Probatur imprimis ex universali DD. consensu, quos omnes decipi credere vix non temerarium foret. Dein ex *can. 6. can. 7. c. 9. & fin. h. t.* Jungantur *c. 8. de dolo. c. 1. & c. 20. de sent. excomm. in 6. §. 2.* Demum ex solutione objectionum,

Quæ difficiles non sunt. Ad 1. licet non exstet textus in Jure explicitis verbis statuens irregularitatem in celebrantes excommunicatos, plures tamen exstant, qui re ipsa & implicitè satis hanc pœnam infligunt variis verborum formulis, præsertim in Decreto Gratiani, in quo nulla fit mentio *irregularitatis* quoad hanc vocem, benè tamen quoad rem; hanc vocem autem primùm usurpare ceperunt Innoc. III. & Gregor. IX. ut cum Panormitano & aliis notat Gonzal. *ad c. 4. h. t. n. 5.* quas formulas affert Suar. *de Censur. d. 40. §§. 8.* inter quas sunt, si Clerici in excommunicatione celebrantes perpetuò deponantur, beneficiis omnibus priventur &c. quæ parùm vel nihil differunt ab irregularitate. Dein certum est in & ex Jure, quòd excommunicatus hoc ipso sit etiam suspensus à propriis Ordinibus exercendis, administratione Sacramentorum, & Divinorum celebratione officiorum: pariter & interdictus sit: sed Clericus suspensus *c. 9. h. t.* & interdictus *c. 20. cit.* celebrans fit irregularis

gularis: ergo etiam, & multò magis, excommunicatus Missam celebrans efficitur irregularis: quod arguamentum vocat Suarez de parte ad totum, & concludens est. Demum in *c. fin. b. t.* negatur incurrere irregularitatem, qui celebrat in excommunicatione minori: ergo, ut DD. inferunt, tacitè insinuat, irregularem fieri, qui celebrat in majori excommunicatione. Ad 2. quomodo iste sacerdos pro foro externo ignorantiam, saltem probabilem, & invincibilem prætere valedat, non dispicio, cum in litteris Apostolicis clarè videatur expressam excommunicationem in se & suos collegas à Pontifice latam, ob- vel subreptio autem necdum fuerit probata: si verò ignorantia fuit crassa & supina, per se non excusat. *c. 2. cit.* Neque dubium de excommunicatione lata potuit esse prudens, cum tenor litterarum Apostolicarum non admiserit ullam dubitationem: si quis autem dubitet solùm, an excommunicatio legitime ac valide sit lata, præsertim si in continenti non adsit prægnans dubitandi causa, interim

tamen certò sciat, à competenti Iudice præviâ causæ cognitione latam esse excommunicationem, gerere se debet pro excommunicato, & sub pœna irregularitatis ab omni exercitio Ordinis. *arg. c. 5. b. t. c. 40. de sent. Excomm.* atque ita docet communis & certa sententia teste Reiffenstuel *b. t. n. 15.* Ad 3. *N. Min.* quia Jura generaliter loquuntur de excommunicatis, non distinguendo inter toleratos, & non toleratos. Neque Bulla Martini V. *Ad vitanda*, in qua tolerantur non nominatim excommunicati, ipsis excommunicatis ullum intendit favorem conferre, sed tantùm reliquis fidelibus, fortè cum ipsis communicare volentibus: si proin etiam tolerati temere & non rogati se ingerant, & actum Ordinis exerceant in censura, fiunt irregulares. Aliud foret, si reliqui fideles exigerent actum Ordinis ex aliqua necessitate, vel saltem utilitate magna, cui per alium non excommunicatum &c. (vel per eundem priùs ab excommunicatione absolutum) occurrere nequeat.

